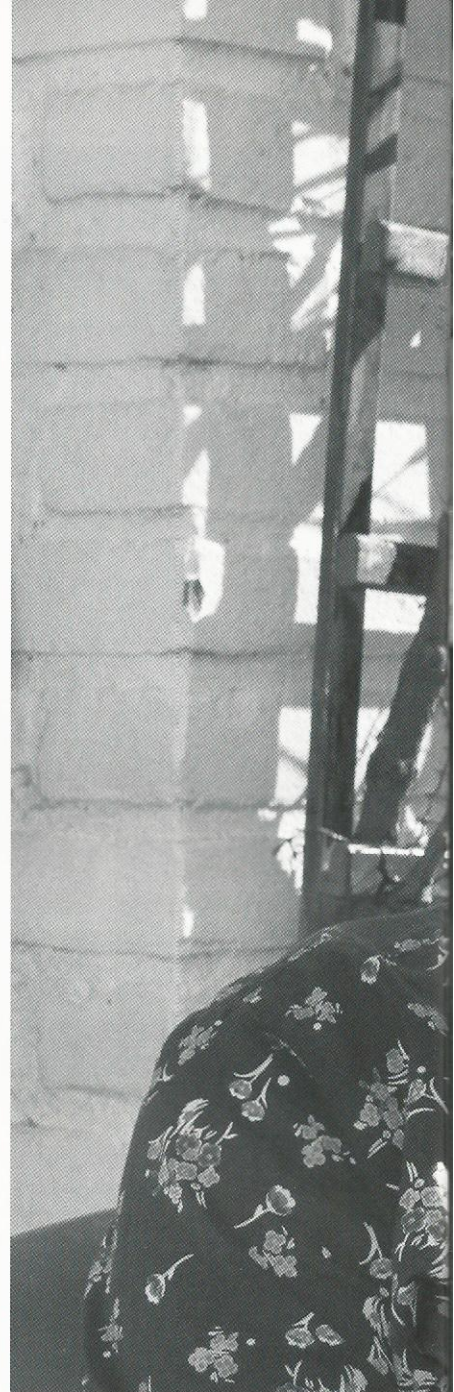

HELMA

*Veel hetero's in een Orpheusrelatie, kennen Helma.
Van **HULPZOEKENDE** werd zij hulpverlener.
Op haar eigen strijdbare en invoelende wijze. Daaraan is
een **BIJZONDER** traject vooraf gegaan.*

Geeten in de zonnige achtertuin, begint Helma haar verhaal: "Op tweede kerstdag 2008 kwam ik in contact met Orpheus. Ik had op kerstavond de film *Brokeback Mountain* gezien en vertelde aan mijn tweede partner: 'Kijk, dat is het leven van mijn zoon en mij'. Vaak kun je het een ander niet zo goed uitleggen. Ik heb drieëntwintig jaar in een Orpheusrelatie geleefd, maar volgens mij ben je er nooit helemaal uit. In die jaren had ik een relatie met een man waarvan ik zo nu en dan merkte dat hij dubde over zijn seksualiteit. Inmiddels is de relatie meer dan twaalf jaar afgelopen, maar helemaal eruit kom je nooit. Onder pseudoniem schreef ik blogs over mijn situatie. Naar aanleiding van die film ben ik wat op internet gaan zoeken en kwam Orpheus tegen. Ik stuurde vanuit mijn pseudoniem een e-mail met vragen. In het antwoord dat ik ontving, stonden niet alleen de antwoorden op mijn vragen. Er werd ook gevraagd hoe het nu met mij was. Dat was me in al die jaren nog nooit gevraagd en sloeg bij me in als een

bom. Daarnaast stond erin, dat er op 14 februari een heterobijeenkomst was. Destijds bekleedde ik een publieke functie en kende daardoor een volle agenda, dus het was een pittige afweging. Uiteindelijk ben ik 14 februari wel gegaan. Ik ging er verward heen en kwam rustig en krachtig terug. Dat is wat Orpheus met me doet. In het begin ben ik alleen naar de inhoudelijke bijeenkomsten van de heterogroep binnen Orpheus gegaan. Die zijn steeds in het eerste weekend van februari en november. Ik had geen enkele behoefte om iets met homo's bij te wonen. Ik heb niets tegen homo's en vind dat iedereen vooral moet zijn wie hij/zij is. Ik had na de jaren van mijn Orpheusrelatie even geen behoefte aan weer een verhaal van de andere kant. Dat verhaal kende ik wel. Wat mij die eerste middag echt heeft geholpen, was een stoere man, die kapot was van het feit dat hij een lesbische vrouw had. Dat moment gaf mij de ruimte om te beseffen, dat ik daar ook wat te rouwen had. Ik heb gerouwd en afgerond. Ik ben ook naar een hetero-

DAT MOMENT GAF MIJ DE RUIMTE OM TE BESEFFEN, DAT IK DAAR OOK WAT TE ROUWEN HAD

weekend gegaan. Als je een samengesteld gezin hebt met een tweede partner, dan zijn de weekeinden zonder kind belangrijk. In zo'n weekend, viel het heteroweekend. Om dan te gaan is al een hele stap. Je koestert je tweede relatie, omdat je weet dat het ook kan ophouden; dat heb je al ervaren. Ik deelde een kamer met een andere vrouw. Wij dachten de deur daar naartoe te hebben gevonden, maar die hoorde bij de werkkast. Dat was grappig en werd later onze metafoer. Ik heb jaren mijn mond gehouden over wat er binnen onze relatie speelde. Ook omdat we gezamenlijk maatschappelijk actief waren. Daarom zat ik in de werkkast. Mijn familie en vriendinnen wisten het wel. Maar je heterovrienden zeggen dan rustig: 'Oh, hij is homo? Dan ga je toch weg'. Zo werkt dat dus niet. Het lijkt voor een deel op rouwen. De liefde is er namelijk nog. Nog steeds trouwens. Die liefde is alleen voor mij onmogelijk. In een relatie is het voor mij belangrijk, dat ik degene ben waar mijn partner ook het diepste naar verlangt. Ik ben een echte hetero; dat ben ik graag

en beleef ik ook graag. Ik zal wat dat betreft mijn eerste zoen - na de breuk - met een hetero nooit vergeten. Er is binnen die Orpheusrelatie achter mijn rug om vreemd gegaan. Voor zover ik weet nooit liefdesrelaties, puur vreemdgaan. Zelf heb ik ook de kans gekregen, maar niet genomen. Ik vind dat je altijd eerst met elkaar praat. Het mooiste verhaal houdt geen stand als er, zoals bij ons, een - gelukkig onschuldige - soa bijkomt. Dat was het moment, dat ik onbewust wist hoe diep het bij hem zat. Ik had het gevoel en vertrouwen, dat hij altijd voor mij zou opkomen, waarschijnlijk zelfs ook vandaag nog; hij zorgde altijd goed voor mij. Als iemand die zo voorzichtig is en van je houdt, zo'n risico loopt, moest hij wel een heel sterke drive hebben naar mannen. Onbewust wist ik dat dit gevoel sterker was dan zijn liefde voor mij. Vanaf dat moment wist ik onbewust, dat ik moest scheiden. Van onbewust weten, naar bewust weten, naar scheiden heeft nog tien jaar geduurd".

DE HETERO- BIJEENKOMSTEN WAREN, ZIJN EN BLIJVEN VOOR MIJ EEN BRON VAN WARMTE, ERKENNING EN KRACHT

Na een korte overpeinzing vervolgt Helma: “Ik ben er ook een aantal jaren flink door aan het kwakkelen geweest. Ik bleek vervroegd in de overgang en hierdoor een flink ijzertekort te hebben opgelopen. Psychisch ben ik nooit uit het lood geweest, maar fysiek was ik duidelijk wel geraakt. Mijn werk was in al deze jaren mijn anker. Het niet meteen kunnen verwerken van de scheiding kwam ook, omdat vlak daarna heel andere pittige levenszaken gebeurden, waardoor ik er niet aan toekwam. Hierdoor werd er buiten mijn directe kring niet veel gesproken over de aanleiding van de scheiding. Ik had zelf ook niet door, dat de Orpheus-situatie nog echt door mij verwerkt moest worden. Misschien was het toentertijd ook nog niet het juiste moment van verwerken voor mij. Het contact met Orpheus markeert voor mij de verwerking van dit element van mijn scheiding. Er is bij een scheiding natuurlijk nog veel meer te verwerken; je bent bijvoorbeeld ook je gezin kwijt. Een scheiding op zich is al immens, dit is nog een extra element”.

“De inhoudelijke bijeenkomsten voor de heteropartner bij Orpheus hebben mij veel opgeleverd en doen dat nog steeds. Ik heb

meegewandeld, dat is wel aardig, maar de inhoudelijke bijeenkomsten, waarbij we echt de diepte in gaan, zijn voor mij belangrijk. Ook het heteroweekend is een pijler waarop mijn verwerking rust. Er is een verschil tussen de Helma van voor dat weekend en de Helma erna. Een andere pijler is het zeer diepe contact dat ik binnen Orpheus heb met niet alleen de heteropartners, maar ook met een aantal mensen van andere ‘bloedgroepen’. Nu help ik binnen Orpheus vooral de hetero’s. Ik heb binnen het bestuur de PR gedaan en daarbij heel goed gemerkt, dat de homo’s, lesbiennes en de biseksuelen wel ergens te vinden zijn, maar de hetero van de homo heeft hier in Nederland geen groep, geen plek. De hetero van de homo weet vaak eerst niets van het – wellicht onbewuste – dubben van de homo en loopt daardoor achter in het proces. Dankzij Orpheus heb ik mijn weg gevonden en dat geef ik nu door in de heterowerkgroep. De heterobijeenkomsten waren, zijn en blijven voor mij een bron van warmte, erkenning en kracht”.

